

Rama IX Art Museum Foundation

SMILE BY
FISHNUT
SIPPAKAT

OF

SEASONS

FROM SPRING BLOOM
TO AUTUMN LEAF

Rama IX Art Museum Foundation

SMILE OF SEASONS
BY PISHNU SUPANIMIT
รอยยิ้มแห่งฤดูกาล
ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี โดย ปิณทุ สุพานิมิต
FROM SPRING BLOOM
TO AUTUMN LEAF

นายพิณทุ สุพานิมิต
พ.ศ. ๒๕๖๖
๒๕-๒๖ ม.ค. ๖๖

Curated by Thavorn Ko-udomvit

JANUARY 17 - FEBRUARY 26
2023
At ART191 Gallery, Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Director: Thavorn Ko-udomvit
Manager: Lawan Meesang

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition "Smile of Seasons: From Spring Bloom to Autumn Leaf"
- Designed and produced by Pinploy Promduang
- Photography by Amnat Kongwaree
- Translation by Orawan Khonwittayayothin
- Proofreading by Lawan Meesang and Orawan Khonwittayayothin
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
- Copyright ARDEL Gallery of Modern Art 2023
- Printed and bound in Thailand
- 1,000 copies

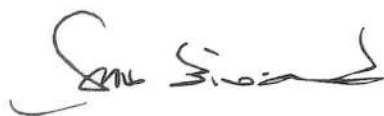
ศาสตราจารย์เกียรติคุณพิษณุ ศุภนิมิตร คือหนึ่งในครูบาอาจารย์ด้านศิลปะที่ผมเคารพรัก ด้วยบุคลิกส่วนคนที่เปี่ยมด้วยความสุภาพ ถ่อมตน และรู้จักให้เกียรติผู้อื่นเสมอ แม้กระทั่งกับการสร้างผลงานศิลปะ ท่านยังเป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานด้วยความถ่อมตนและจริงจัง ยกย่องธรรมชาติที่แสนยิ่งใหญ่ว่าผลงานของท่านสวยงามได้ ก็เพราะธรรมชาติที่ท่านเอามาเป็นแบบนั้น สวยงามด้วยตัวมันเองอยู่แล้ว

“รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี” จึงเป็นนิทรรศการที่แสดงออกทั้งความสวยงามของธรรมชาติ และจิตใจที่งดงามของท่านอาจารย์พิษณุ

ผลงานทุกชิ้นที่ท่านสร้างสรรค์ หาใช่เพียงภาพจิตรกรรมทิวทัศน์ธรรมดาทั่วไป แต่มันบอกเล่าถึงธรรมชาติที่มีธรรมชาติเองเป็นตัวเอก ภาพหนึ่งภาพขีดเขียนความงดงามของโลกที่สมบูรณ์ สวยงามด้วยตัวของมันเอง โดยไม่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบอื่นเลย สีเส้นหลากหลายซึ่งแปรผันไปตามฤดูกาล ไม่ว่าจะเป็นสีเขียว เหลือง ส้ม แดง หรือชมพู ล้วนแต่แต่งแต้มให้โลกงดงาม และทำให้จิตใจของเราเบิกบานขึ้นได้ ไม่ว่าจะพบเผชิญกับปัญหาโดยอยู่ก็ตาม

ก่อนหน้านี้ ผมได้ทราบข่าวร้ายมาว่า ภรรยาของท่านอาจารย์ประสบอุบัติเหตุร้ายแรงในช่วงที่ท่านเจ็บป่วยจากการติดเชื้อโควิด-19 สำหรับบางท่าน ถ้าต้องประสบเคราะห์กรรมซ้ำซ้อนเช่นนี้ คงเป็นการยากที่จะรักษาสภาพจิตใจให้ยังแจ่มใส แต่ท่านอาจารย์พิษณุกลับเยียวยาจิตใจตนเอง ได้ด้วยการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะทุกวัน ยิ่งไปกว่านั้น ยังแบ่งปันผลงานสวยๆ ออกมาให้สาธารณชนร่วมชื่นชมและเบิกบาน มีรอยยิ้มได้จากการเห็นงานจิตรกรรมที่เต็มไปด้วยสุนทรียภาพ แม้ในช่วงขณะที่ตัวท่านเองต้องระทมทุกข์ ก็ยังมีจิตแบ่งปันความสุขให้กับผู้อื่น สำหรับผม ท่านอาจารย์พิษณุ จึงเป็นปูชนียบุคคลที่น่ายกย่อง ที่ผมเคารพนับถือจากใจจริง

ในโอกาสเปิดงานแสดงผลงาน “รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี” ในครั้งนี้ ท่านศาสตราจารย์เกียรติคุณพิษณุ ศุภนิมิตร จะมีอายุครบ 75 ปีพอดี ผมขอแสดงความชื่นชมท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ขอให้งานครั้งนี้ประสบความสำเร็จสมดังความวิริยะอุตสาหะที่ท่านอาจารย์ได้ทุ่มเทมาตลอดทั้งปี และสุดท้ายนี้ ผมขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลพิภพ โปรดดลบันดาลให้ท่านอาจารย์และครอบครัวอันเป็นที่รักของท่าน มีสุขภาพที่แข็งแรง มีความสุขกายสบายใจ อีกทั้งขอให้ท่านอาจารย์อายุยืนยาว มีกำลังสร้างสรรค์ผลงานศิลปะอันทรงคุณค่า เพื่อเป็นเสาหลักของวงการศิลปะของประเทศไทยต่อไปเทอญ

ฐาน สิริวัฒนภักดี
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่
บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

Rama IX Art Museum Foundation

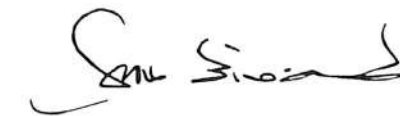
Professor Emeritus Pishnu Supanimit is one of the art teachers that I love and respect. He is polite, humble, and always knows how to respect others. Such characteristics are also evident in his artworks as he always treats them with humility and sincerity while constantly praising Mother Nature for her majestic creation and natural beauty instead of claiming it his own doing.

“Smile of Seasons: From Spring Bloom to Autumn Leaf” is, therefore, an exhibition that expresses both the physical magnificence of nature and the beautiful inner soul of Ajarn Pishnu.

Each of his art is not just an ordinary landscape painting but a storytelling with Dame Nature herself as the protagonist. One picture is complete with its own beauty without the need for any other components. Colors that change through seasons, be they green, yellow, orange, red, or pink, help paint the world beautiful and lift our spirits in troubling circumstances.

Earlier, I had learned some bad news about his wife being in a serious accident while he was self-isolating due to COVID-19 infection. For some people, having to experience repeated misfortunes like this would be challenging to maintain a clear state of mind. However, Ajarn Pishnu opted for art and spent every day painting in order to heal and maintain his sanity. Moreover, he decided to share his stunning works with the public in hope that his creation would bring joy and smiles to their faces. Even during such an exhausting situation, he still thought of sharing happiness with others. Thus, for me, Ajarn Pishnu is a venerable precursor that I truly admire from the bottom of my heart.

On the occasion of the opening of the exhibition “Smile of Seasons: From Spring Bloom to Autumn Leaf”, Professor Emeritus Pishnu Supanimit will turn 75 years old. May this event be as successful as the perseverance and dedication that Ajarn has shown throughout the year. Finally, may the power of the Triple Gem and all that is holy across the world bestow upon him and his family happiness and good health, both physically and mentally. May he maintain the strength to create valuable works of art and live long as the main figure of the art circle of Thailand.

Mr. Thapana Sirivadhanabhakdi
President and CEO
Thai Beverage Public Company Limited

สื่อน้ำแวนอิมเพรสชันนิสม์ของอาจารย์ณ

ผมรู้จัก อาจารย์พิษณุ ศุภนิมิตร ครั้งแรกในฐานะนักเขียน จากผลงานเขียนหนังสือของท่านเรื่อง “กลิ่นสีและกาวแป้ง” ที่เมื่อก โปสเตอร์ นำมาดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์ของไฟว์สตาร์โปรดักชั่น จนกลายเป็นหนังดังและฮอตสุด ๆ ประมาณ ปี 2531 หลายปีผ่านมาจนดารารุ่นนั้นกลายเป็นดารารุ่นอาวุโสกันไปหมดแล้ว

แต่ผมรู้จักท่านในฐานะศิลปินและอาร์ตคอลลิมนิสต์ก่อนหน้านั้นหลายปี ติดตามทั้งผลงานเขียนรูปและงานเขียนหนังสือไปพร้อม ๆ กัน มารู้จักท่านตัวเป็น ๆ เมื่อครั้งที่ได้เข้าโครงการสร้างงานศิลปะเพื่อสมเด็จย่าฯ อีกหลายปีต่อมา ทำให้ได้รู้จักอาจารย์ “ณ” ที่ลูกศิษย์เรียกท่านติดปากในช่วงที่ได้ร่วมงานครั้งนั้น

พบกันครั้งแรก ผมรีบแนะนำตัวในฐานะเป็น FC งานเขียนของท่าน

“ผมติดตามผลงานเขียนหนังสือของอาจารย์มานานแล้วครับ ดีใจมากที่ได้เจอกันวันนี้”

“ด้วยความยินดีครับอาจารย์”

ท่านตอบด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ พร้อมกับยื่นหนังสือเล่มเล็ก ๆ หนึ่งเล่ม

เป็นหนังสือเกี่ยวกับบันทึกกระแสวิเคราะห์งานศิลปะในยุโรป พร้อมกับภาพประกอบเทคนิคสีน้ำที่ท่านเขียนเองทั้งเล่ม

เล่นเอาผมในฐานะคนเพิ่งรู้จักชักเขิน แค่หักเพียงสองสามคำก็ได้ของฝากติดมือ

ตั้งแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ ผมจะได้รับผลงานเขียนหนังสือของท่านเป็นประจำ รวมทั้งสูจิบัตรแสดงงานอีกหลาย ๆ งาน เป็นทั้งโชคและโอกาสที่เราทั้งสองคนใช้เฟสบุ๊กร่วมกัน ทำให้ได้ติดตามผลงานของท่านและลูกศิษย์อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะศิษย์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ชนิดที่เรียกได้ว่าแอบเรียนอยู่หลังห้องไปด้วย

ที่แอบปลื้มลึก ๆ ก็คือ เมื่อท่านบอกว่า ชอบผลงานศิลปะและอ่านงานเขียนของผมทางเฟซเช่นเดียวกัน

ท่านหยอดไปว่า เป็น FC ของผมเช่นกัน

และในช่วงเกิดวิกฤตในชีวิตช่วงหนึ่ง มันบังเอิญมาเกิดพ้องโรคพ้องเวลากัน

เรื่องของเรื่องคือท่านป่วยเป็นมะเร็ง ขณะที่ผมเป็นผู้ดูแลภรรยาซึ่งป่วยเป็นมะเร็งเช่นเดียวกัน

ในช่วงเวลานั้น สิ่งที่เราจะทำได้ที่สุดคือการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ฝ่ายหนึ่งเป็นคนป่วย

อีกฝ่ายเป็นคนดูแลคนป่วย

จนภรรยาผมจากไป

ส่วนอาจารย์ณได้รับการรักษาจนหาย สิ่งที่น่าทึ่งที่สุดคือกำลังใจของท่าน ที่ดูเหมือนว่าโรคภัยไข้เจ็บไม่สามารถทำอะไรท่านได้เลย ยังคงไปสอน ไปทำงานปกติเหมือนคนที่ไม่ได้ป่วย แถมยังได้อัปเดตาการป่วยในเฟซอย่างต่อเนื่อง

เล่าให้กับคนอ่านอย่างกล้าหาญ

ที่เหนือกว่านั้น ช่วงเวลาเจ็บป่วยยังได้ทำผลงานวรรณกรรมเชิงสร้างสรรค์อีกหนึ่งเล่ม เป็นการเล่าประสบการณ์ช่วงเจ็บป่วยในรูปแบบวรรณกรรมภาพ

หลาย ๆ ท่านคงจะได้อ่านผลงานของท่านไปบ้างแล้ว ชื่อหนังสือ “มะเร็ง มาเล็ง”

คนที่สามารถทำงานอย่างนี้ได้ในช่วงวิกฤตยามเจ็บป่วยในชีวิต ต้องยอมรับว่า มีพลังใจ พลังสร้างสรรค์อย่างมากมายมหาศาลจริง ๆ ชนิดที่ว่า โรคภัยไม่สามารถลดทอนพลังได้เลย

ช่วงปี 2564-2565 ที่ผ่านมา ผมได้ใช้ชีวิตที่เมืองลินคอล์น รัฐเนแบรสกา ประเทศสหรัฐอเมริกา ไปอยู่กับลูกสาวและลูกเขยชาวอเมริกัน อยู่ที่นั่นเกือบหนึ่งปีเต็ม นับเป็นช่วงที่ใช้เวลากับการเขียนรูปมากที่สุดในชีวิตตัวเอง

พูดได้เลยว่า วาดทุกวัน ได้งานวันละชิ้น และโพสต์ในเฟซทุกครั้งที่ว่าดเสร็จ

และคนที่เฝ้าดูงานของผมเกือบทุกครั้งคืออาจารย์ณนี่แหละ มีกดไลก์บ้าง คอมเมนต์บ้าง สร้างแรงฮึดและกำลังใจขึ้นมาอย่างมากมายมหาศาลจริง ๆ

จนในที่สุดทั้งผมและอาจารย์ณ เกิดกิจกรรมร่วมแบบที่ไม่ได้ทำหาย หรือนัดหมายแบบที่เขาทำกันในเฟซบุ๊ก

เราต่างคนต่างเขียนรูปทุกวัน และเสร็จภายในวันเดียวเกือบทุกรูป จะเว้นไปบ้างช่วงที่ติดภารกิจเท่านั้น วางเมื่อไหร่ต่างคนต่างว่ากันต่อ ต่างถ้อยทีถ้อยอาศัย ทั้งกดไลก์ เขียนคอมเมนต์ให้กำลังใจกันและกัน เกิดแรงฮึดแรงใจ ได้ทำงานกันอย่างต่อเนื่อง

ผมได้ผลงานเกือบร้อยชิ้น ส่วนอาจารย์ณคงได้งานจำนวนไม่แพ้กัน

สิ่งที่ผมสังเกตผลงานของท่านในช่วงหลัง ๆ ส่วนใหญ่เป็นสีน้ำ และมีผลงานภาพพิมพ์แยกสีบ้างประปราย

แต่ที่น่าสนใจที่สุดคือ งานสีน้ำที่ใช้เทคนิค ใช้น้ำยางปิดกั้นบริเวณสีที่ต้องการเว้นขาวหรือต้องการแต้มสีสลับบนพื้นขาว ผสมผสานกับเทคนิคเปียกบนเปียกและเปียกบนแห้ง แต่งแต้มด้วยปลายพู่กันทั้งแบบประณีตบรรจง จนถึงการทำที่เปร่งอย่างลงตัว และที่น่าทึ่งที่สุดคือ สิ่งที่ผมเคยเขียนคอมเมนต์ในหน้าที่ท่านโพสต์ภาพหนึ่งว่า

“เป็นภาพสีน้ำแวนอิมเพรสชันนิสม์ที่ไม่เคยเห็น แม้แต่ในกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ในยุคสมัยการเคลื่อนไหวในฝรั่งเศสช่วงต้นศตวรรษก่อนนี้

“ภาพสีน้ำที่บันทึกภาพพราแดด เห็นพราวละอองสีกระจายสลับรอยแปร่ง ดูราวกับยออดไม้พัวแล้วไวกกลางสายลมอ่อนและแดดคล้า... งดงามจริง ๆ”

ได้ทราบว่ ผลงานชุดนี้กำลังจะเปิดนิทรรศการในเดือนมกราคมปี 2566 ชื่อนิทรรศการ “รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : Smile of Seasons” FC และใครที่สะสมผลงานของท่านไม่ควรพลาดเชียว รับประกันได้เต็มร้อยว่า งานชุดนี้ถือได้ว่าเป็นจุดพิศชุดหนึ่งของท่าน อย่าลืมนไปชมกันครับ

ขอแสดงความชื่นชมจากใจ
รองศาสตราจารย์ นิดอละ ระเด่นอาหมัด
31 ตุลาคม 2565

Impressionist Watercolor of Ajarn Nu

I first heard of Ajarn Pishnu Supanimit as a writer from the book "Something About Art" that Piak Poster had adapted into a screenplay for Five Star Productions that later became the most famous movie in Thailand in 1988. Years have passed and the actors in that movie have already reached their senior years.

Actually, I had been aware of his roles as an artist and columnist for a long time before that. I had followed both his painting and writing before having the opportunity to properly get to know Ajarn "Nu", as his students would call him, when I participated in the art project for Somdet Phra Srinagarindra several years later.

The first time we met in person, I introduced myself quickly as a fan of his writing.

"I've been following your work for so long. I'm so glad to finally meet you today."

"My pleasure."

He replied with a smile while handing over a small book.

It was a book about his journey around Europe, where he roamed to see art and illustrated them using watercolor techniques.

His kind gesture caught me off guard. I also got quite embarrassed because we only exchanged a few words, but he already gave me a gift.

Since then, he has sent me his books regularly, including many catalogues of his exhibitions. Luckily, we both know how to use Facebook so I can keep track of his and his students' artwork and learn from them as if I were the fly on his classroom wall, especially the graduate and doctoral students.

One thing I am secretly impressed with is when he told me that he liked my art and was keen to read my posts on Facebook.

He also joked that he was the fan of my work.

And during my life crisis, things happened to coincide as we were dealing with the same disease at the same time.

He was sick with cancer. I was also taking care of my wife, who was fighting cancer.

Thus, the best thing we could do was to encourage each other.

One was a patient,

and the other was a patient's caregiver.

I took care of my wife until she passed away.

Meanwhile, Ajarn Nu received treatments until he recovered. The most amazing thing about him was that he did not seem to be disturbed by the disease at all. He still went to work as if he was a healthy person and constantly and bravely updated his symptoms and condition on Facebook.

Moreover, he also penned another creative literary work in the form of picture poetry that retells his experience with cancer.

Rama IX Art Museum Foundation

Many of you may have already read it. The book was entitled "Cancer: Cancel".

Those who can still work in such a critical condition do own tremendous willpower and creativity, the kind that even fatal disease cannot diminish their capability at all.

During 2021-2022, I lived in Lincoln, Nebraska, USA, with my daughter and an American son-in-law. I was there for nearly one year, spending the longest time of my life creating art.

I can say that I drew every day, finishing one piece of work and posting it on my page daily.

And the person who noticed my post almost every time was Ajarn Nu. Sometimes, he would give me a like or comment on my work which helped boost my motivation and morale immensely.

Unknowingly, Ajarn Nu and I both found a joint activity that neither aimed to challenge one another nor planned beforehand as they normally do on Facebook

We drew pictures daily as most of them could be completed within one day. However, there were times when we had to skip the activity due to personal matters. When we were free, we continued with our art, supporting and encouraging each other by liking and commenting so that the creative spree would not end.

Finally, I got approximately a hundred pieces of art. As for Ajarn Nu, I assume he would have created a similar amount of work.

I have noticed that his latest artworks are rather heavy on watercolors with some color-separation prints.

But what intrigues me the most is his technique. He uses masking fluid to cover the area where he wants to leave it white or paint bright colors on white space. He has combined wet-on-wet and wet-on-dry methods, detailing neatly with the tip of the brush or comfortably leaving some brushstrokes. They were so impressive that I had to write a comment under one of the pictures he posted.

"It's an impressionist watercolor painting that I've never seen before, even during the impressionist movement in France at the beginning of the last century.

"This watercolor image captures bleary sunlight. The dazzling mist of color scattered around with traces of brushstrokes here and there. The treetop seems to sway in the light breeze and heavy sun... it's truly magnificent."

This series of art will be opened for public viewers in January 2023 in the exhibition "Smile of Seasons". I can guarantee that this collection is one of his best. So, fans and collectors should not miss the opportunity to visit the show.

With heartfel appreciation,
Associate Professor Nikole Radenahmad
October 31, 2022

กว่า 40 ปี ที่ผมได้รู้จักกับท่านอาจารย์พิษณุ ดูเหมือนว่าในช่วงปีที่ผ่านมา จะเป็นช่วงที่ท่านทุกข์ใจที่สุดในชีวิต ด้วยเหตุปัจจัยรุมเร้าท่านหลายด้าน เพราะในปลายเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ท่านติดโควิด ต้องกักตัวอยู่ในห้องส่วนตัวที่บ้านเป็นเวลา 14 วัน แต่ระหว่างกักตัว กลับได้รับข่าวร้ายว่า พี่นวลจันทร์ ผู้เป็นภรรยา ประสบอุบัติเหตุการสาหัสเนื่องจากโดนรถชนขณะเดินออกกำลังกายภายในหมู่บ้าน ท่านโทรหาผมตอนประมาณ 4 ทุ่มกว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น มันทุกข์ทรมานมาก เนื่องจากท่านไม่สามารถทำอะไรได้เลย เพราะตัวเองติดโควิดแต่ภรรยาต้องมาประสบอุบัติเหตุ ผมเข้าใจความรู้สึกนั้นได้ดี จึงอาสาว่าจะพยายามทุกวิถีทาง ที่จะช่วยให้ปัญหาทุกข์ยากลำบากนั้นให้หมดไปตามลำดับ ขอให้อาจารย์อย่าทุกข์ใจ เพราะเดี๋ยวทุกอย่างก็จะผ่านพ้นไปในทางที่ดีขึ้น

และดูเหมือนว่า ประตูปะเพียงบานเดียวที่สามารถพาท่านอาจารย์พิษณุออกมาจากพื้นที่ของความทุกข์และโศกเศร้านั้นได้ คือประตูที่เรียกว่า ศิลปะ

ภาพดอกไม้บานาพันอันสวยสดจากหรีบที่ท่องเที่ยวในความทรงจำที่มีร่วมกับภรรยา คือการต่อสู้ของท่านอาจารย์พิษณุในฐานะคนที่ทำงานศิลปะมาตลอดชีวิต แม้ภายในจะหดหู่และหมองเศร้า แต่ท่านก็ยังพยายามมองโลกอย่างงดงาม เบี่ยมด้วยความหวัง ภาพสีสันอันสดใสของแต่ละฤดูกาลที่แม้อ่อนท้อกับความหดหู่ในชีวิต ก็ยังช่วยประคับประคองสติและจิตใจของท่านอาจารย์พิษณุให้เบิกบาน

ศิลปะ จึงเป็นเครื่องมือเดียวที่ทำให้ท่านสามารถก้าวข้ามช่วงเวลาแสนวิฤตนี้ไปได้

สำหรับผมแล้ว อาจารย์พิษณุจึงเป็นอาจารย์ผู้เป็นต้นแบบในการใช้ชีวิต ทั้งในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่น่าสนใจ ใช้ชีวิตด้วยจิตใจอันมั่นคงแข็งแกร่งมาตลอดระยะเวลา 75 ปี และทั้งในฐานะศิลปินผู้ถ่ายทอด ที่แม้ตนเองจะเจ็บปวดอยู่ ก็ยังสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่งดงามออกมาได้ เพื่อเยียวยาหัวใจของผู้คนให้กลับมามีรอยยิ้มอีกครั้งหนึ่ง สมดังชื่อนิทรศการที่ว่า "รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี"

Rama IX Art Museum Foundation

I have known Ajarn Pishnu for more than 40 years. However, last year seems to be the most exhausting year of his life due to several issues. Around the end of July, he caught Covid, so he had to self-isolate for 14 days in his room. During that time, he learned that his wife, sister Nuanchan, was in a coma as she was hit by a car while walking in the neighborhood. He called me around 10 pm and I understood him completely. It must have gravely hurt him since he could not do anything about it. Therefore, I told him to rest assure because I would help in every way that I could and it would all get better.

And it seemed that the only door that would release him from this misery was art.

These pictures of colorful flowers from the trips he had spent with his wife are Ajarn Pishnu's fight as someone who has been with art his entire life. Although he was shattered inside, he was hopeful and trying to look at the world on the bright side. The brilliant colors of each season have helped lift his spirit and mind regardless of the layers of despair in between.

Art, therefore, is the only tool that has walked with him through this crisis.

For me, Ajarn Pishnu is a role model of living. He is not only a human being who understands the world and has thrived strongly throughout 75 years but also a respectable artist who even sickness or adversity cannot deter from creating beautiful art. The art that heals other people so that they can bring back their "Smile of Seasons" once again.

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ทาวร โกอุดมวิทย์
ผู้อำนวยการหอศิลป์ร่วมสมัยอาร์เดล
12 ธันวาคม 2565

Professor Emeritus Thavorn Ko-udomvit
Director of ARDEL Gallery of Modern Art
December 12, 2022

ในชีวิตคนเรา... บางครั้งเราก็ไม่รู้ตัวเลยว่า กำลังรู้จักกับ “ใคร” อยู่...

ผมได้ยินชื่อ พิชณุ ศุภ. ครั้งแรก จากหนังสือกลิ่นสีและกาวแป้ง... ที่ผมก็ไม่ได้อ่าน แต่ดูหนัง เด่า ๆ ว่าคงเป็นรุ่นพี่ศิลปินกรุ่นไม่ห่างกันนัก

ต่อมาอีกหลายปี ถึงได้รู้ว่าอาชีพหลักเขาไม่ใช่ช่างเขียน แต่เป็นอาจารย์สอนจิตรกรรมที่ศิลปากร...

“เธอ...?” ผมอุทานในใจเบา ๆ เมื่อได้รู้

ยี่สิบปีต่อมา... ได้รู้จักกับพี่น้องจันทร์ สุกนิมิตร ในฐานะ บก.ใหญ่ของแพรว...

แอบถามพี่น้องจันทร์ว่าเป็นอะไรกับพิชญ์ สุกนิมิตร...

“เพ่ง...!!” ผมได้ยินเสียงแก้วจานขามที่โชนแตกก็ไม่รู้

อีกไม่นาน ผมก็ได้เจอพิชญ์ตัวจริง... ที่อินเดีย... เมืองไทยไม่เคยเจอ ไปเจอที่อินเดีย...

ผมเห็นชื่อ พิชณุ สุกนิมิตร เป็นหนึ่งในรายชื่อผู้ร่วมคณะทัวร์ไปสังเวชนียสถานทั้งอินเดีย... แล้วรู้สึกอุ่นใจ สนิทสนมตั้งแต่ยังไม่ได้เจอตัว... ว่ามีคนรู้จักในทัวร์แล้ว... ซึ่งคาดไม่ถึงว่าจะต้องดีสนิททุกเงินพันที่ที่เครื่องลงจอดที่อินเดีย...

ดีสนิทอย่างไร... เรื่องยาวและน่าอายเกินจะเล่า...

ได้สนิทแบบทันทีกับ อ.ณ (และอ.ถาวร โกอุดมวิทย์...) ณ เหตุการณ์นั้น โดยที่ไม่ต้องรู้จักตัวกันมาก่อน...

“บ้า...” ผมตำหนิตัวเอง และชื่นชมท่านทั้งคู่ไปในคำเดียวกัน...

... กลับจากทริปนั้น ที่บ้านผมก็ได้ภาพพิมพ์จากต้นฉบับสีน้ำขนาดใหญ่ติดฝาบ้านเพิ่มสองภาพ เป็นภาพสลุปพุทธศยา กับ ตะวันตกดินริมฝั่งคงคา... และลายเซ็น พิชณุ ศุภ. เป็นสองภาพที่ไม่ใช่ภาพถ่ายที่ดีต่ออยู่บ้าน...

ชื่อนะครับ...รักกันแคไหน... อาชีพใคร อาชีพมัน... ห้ามมั่ว

ผ่านมานาน... การสนิทกันคราวนั้น ไม่เคยลืม แม้จะไม่ได้พบกันต่อเนื่อง ได้แต่ชอบใจเฟซบุ๊กที่ทำให้ผมได้ทักทายสารทุกข์สุกดิบกับ

อ.ณ บ้าง... ขำวคราวเจ็บป่วยที่ส่งความห่วงใยได้โดยไม่ต้องรบกวน...

ก่อนจะเขียนสิ่งนี้ ซึ่งเขียนให้สั้น ๆ ได้ยากมาก ก็ได้ลองไปทบทวนดูว่ารู้จัก อ.ณ ด้วยอะไร...

“เฮ้ย...” ตกใจ... ตกใจมาก... และตกใจซ้ำมาก... เมื่อมานั่งทบทวนนับนิ้วดู...

อ.ณ เป็นนักเขียน เป็นสามีที่แสนดี... อาจารย์ที่น่ารัก

เป็นจิตรกรผู้สั่งสอนได้ตั้งใจ คร่ำหวอดหลายสิบปี

เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณที่เป็นที่เคารพของบรรดาลูกศิษย์ลูกหาศิลปิน

เป็นศิลปินผู้มีโอกาสถวายงานใหญ่ใกล้ขีดพระยุคลบาทหลายครั้ง...

และกำลังจะเจริญวัยออกงานถึง 75 ปีแล้ว... ไม่ใช่เพื่อนเล่น

บางที... เราก็ไม่รู้ตัวว่ารู้จักกับเขา...

ขอให้บุญกุศลที่อาจารย์ได้สร้างมานานเท่านั้น รวมทั้งนิทรรศการ “รอยยิ้มแห่งฤดูกาล” ที่อาจารย์ให้ของขวัญแก่ศิษย์ในวันเกิดตัวเอง

นี้... สร้างผลให้อาจารย์และพี่น้องจันทร์แข็งแรงทั้งกายและใจ ผ่านฤดูกาลที่หนักหนาในชีวิต เพื่อให้รอยยิ้มในทุกฤดูกาลไปตรานานเท่านั้น...

คนดี... มีไว้ให้รักและเคารพครับ

นิติพงษ์ ห่อนาค

Sometimes in our life, we do not realize “who” we are befriending...

The first time I heard the pen name Pishnu Sup. was from the book Something About Art. I did not read it but watched the movie version based on this book instead.

Years later, I learned that his main occupation was not being a writer

but an art teacher at Silpakorn University...

“Really...?!” I exclaimed silently in my head upon realizing it.

Twenty years later... I had a chance to get to know sister Nuanchan Supanimit as she worked for Praew magazine as the chief editor...

I asked her if she knew Pishnu Supanimit...

“Smash...!!” I felt like I had just made a fool of myself.

Not long after that incident, I met the real Pishnu... in India... It was strange that we had never met while we were in Thailand.

When I saw the name Pishnu Supanimit on the list of the people who joined the Four Holy Places tour, I felt relieved. Somehow, I could

feel the indescribable bond even though we had never met. I thought that at least there was a familiar face... little did I know that I

had to befriend him as soon as the plane landed in India...

How did I do that? It was a long story and too embarrassing to repeat...

I immediately became acquainted with Ajarn Nu (and Ajarn Thavorn Ko-udomvit...) from that incident despite being complete strangers...

“That’s crazy...” I blamed myself while admiring both of them at the same time...

... Back from that trip, I added two more large watercolor prints for my house. They were a picture of the Bodhgaya stupa and the

sun setting down on the banks of the Ganges..., plus the autograph of Pishnu Sup. They are the only two paintings on my wall usually

reserved for photographs.

Do not get me wrong. I bought them... No matter how much I love him, I must respect his artistic creation. Do not mess up a friendship with work.

It has been a long time... I have never forgotten the connection we shared during that time, even though we do not meet on a regular

basis. I can only thank Facebook for allowing me to greet him, learn his whereabouts, or express my concern over his illness without

bothering him too much...

Before I started to write this down, which was very challenging to make it short, I had tried to think about how I got to know Ajarn Nu...

“Wow...” I was shocked... utterly shocked... and I was way too late to feel shocked... because when I started to count fingers...

Ajarn Nu is a writer, a good husband... and a lovely teacher.

He is a painter who has been around for decades and can do magic with his watercolors.

He is a Professor Emeritus respected by his students and fellow artists.

He is an artist who has had the opportunity to work closely with the King...

And he has matured to 75 years old... He is not your pal.

Sometimes... we do not even realize that we have known the mountain...

May the merit you have been making, including delivering this exhibition “Smile of Seasons” on your own birthday as a gift for students,

bring your and sister Nuanchan’s healthy and strong body and soul. I wish you the willpower to battle through the heavy seasons of life

in order to have a smile that would last every season...

Good people... deserve to be loved and respected.

Nitipong Honark

อาจารย์ณ หรือ ศาสตราจารย์เกียรติคุณพิษณุ ศุภนิมิตร เป็นศิลปินชั้นนำของวงการศิลปะร่วมสมัยในประเทศไทยมานาน ด้วยความสามารถอันเป็นที่ประจักษ์ ท่านมีความเชี่ยวชาญในศิลปะภาพพิมพ์เป็นอย่างมาก มีลูกศิษย์ลูกหาเป็นศิลปินและอาจารย์ทั่วครึ่งประเทศ เมื่อท่านหันมาสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีน้ำ ด้วยความต้องการทวนคืนสู่ความเรียบง่าย ก็ยังสามารถค้นพบเทคนิคการสร้างสรรค์ใหม่ ๆ จนเกิดเป็นจิตรกรรมสีน้ำที่มีสุนทรียภาพเฉพาะตัวอย่างยิ่ง ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นน่าจะมาจากความอดทนและวินัยในการทำงานอย่างสูงของอาจารย์ เพราะท่านทำงานศิลปะทุกวัน เรียนรู้เทคนิคจากการทำซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ลอกเลียนได้ยากยิ่ง

ทว่าสิ่งที่ทำให้อาจารย์ เป็นที่รักของลูกศิษย์ และแฟนผลงานที่ท่านเรียกว่า FC อย่างมากนั้น นอกเหนือไปจากความสามารถด้านศิลปะแล้ว ผมว่าเป็นเพราะจิตใจที่ดั่งงามของอาจารย์เช่นเดียวกัน นั่นเพราะอาจารย์ณ เป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ที่ใจดี มีเมตตาและจิตใจสาธารณะ แต่ก็มีอารมณ์ขันในขณะเดียวกัน ซึ่งนั่นทำให้ผมเคารพรักท่านมาตลอดระยะเวลาที่รู้จักกันเป็นการส่วนตัวเมื่อสิบกว่าปีก่อน

ในปีที่ผ่านมา ที่ท่านต้องประสบวิกฤตในชีวิต จากการที่ภรรยาอันเป็นที่รักของท่านประสบอุบัติเหตุ ทำให้ผมเป็นกังวลและมีความห่วงใยอาจารย์อย่างมาก ทว่าท่านยังแสดงความเข้มแข็งให้เห็นด้วยการสร้างผลงานศิลปะต่อไปทุกวัน ด้วยหัวใจอันแข็งแกร่งยิ่ง นั่นทำให้ผมชื่นชมและนับถืออาจารย์ยิ่งขึ้นไปอีก ผลงานทุกชิ้นที่อาจารย์ณสร้างสรรค์ขึ้นมา จึงทรงคุณค่าทั้งในด้านสุนทรียะทางศิลปะ และเบื้องหลังอันน่าสะเทือนใจทว่าสร้างแรงบันดาลใจให้ผมเป็นอย่างสูง

ในโอกาสที่อาจารย์พิษณุได้จัดนิทรรศการ “รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี” ครั้งนี้ ผมขอกราบอำนวยการให้งานนี้ประสบความสำเร็จ เป็นที่ชื่นใจของอาจารย์ เพื่อเป็นกำลังใจให้อาจารย์ได้สร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ ด้วยพลังที่ไม่หมดสิ้น และขอให้อาจารย์ในวัย 75 ปี มีสุขภาพที่สมบูรณ์ ทั้งกายและใจ ตลอดไป

นิติกร กรัยวิเชียร

ผู้อำนวยการโครงการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

Rama IX Art Museum Foundation

Ajam Nu or Professor Emeritus Pishnu Supanimit has long been a leading artist in the contemporary art scene in Thailand with recognized success. He is proficient in printmaking, having guided and produced half of the artists and art educators in the country. When he wished to return to simplicity and decided to paint watercolor paintings, he was still capable of discovering new techniques that would bring a unique aesthetic to his art. Part of this success likely comes from his perseverance and strong work ethic shown in his daily art activity. He creates art every day, learning and practicing techniques by repeating them over and over until they become personal touches that are difficult to imitate.

However, besides his artistic talent, his good nature makes him a beloved teacher among his students and fans. Ajarn Nu is a kind-hearted senior teacher with compassion and a public-service mindset. Yet, he is also humorous, which is why I have always admired and loved him since I knew him personally over ten years ago.

Last year, he had to go through a life crisis as his beloved wife was in a serious accident. I was worried and strongly concerned about him. Still, he showed his strength by continuing to create art daily with a heart of steel. That made me respect him even more because his crafts are priceless, not only in terms of aesthetics but also a very heartbreaking but highly inspiring background.

On the occasion of opening Ajarn Pishnu's new show "Smile of Seasons: From Spring Bloom to Autumn Leaf" and his 75th birthday, I wish this event a success that will encourage him to create more artworks with endless energy and perfect physicality and mentality forever.

Nitikorn Kraivixien

Director of Art and Culture Program
Thai Beverage Public Company Limited

ศาสตราจารย์เกียรติคุณพิษณุ สุภณมิตร เป็นอาจารย์อาวุโสและผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะภาพพิมพ์ คนสำคัญของภาควิชาภาพพิมพ์ และคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดระยะเวลาร่วมห้าสิบปีตั้งแต่ท่านเริ่มต้นเป็นอาจารย์สอนศิลปะที่คณะจิตรกรรมฯ จนถึงทุกวันนี้ อาจารย์ทุ่มเทสอนหนังสือให้กับนักศึกษาทุกระดับชั้น ตั้งแต่วิชาพื้นฐานในชั้นปีต้น ระดับปริญญาตรี จนถึงวิชาที่มุ่งเน้นแนวความคิดและการพัฒนาผลงานศิลปะในรูปแบบเฉพาะตัวในปริญญาตรีชั้นปีสูง ครอบคลุมไปถึงหลักสูตรปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาวิชาทัศนศิลป์ นอกจากนี้ท่านยังเป็นที่ปรึกษาสำคัญยิ่งของหลักสูตรทัศนศิลป์ศึกษา หลักสูตรระดับปริญญาโทความร่วมมือระหว่างคณะจิตรกรรมฯ และคณะศึกษาศาสตร์ จึงกล่าวได้ว่าศิษย์เก่าของคณะจิตรกรรมฯ จำนวนมากที่ขับเคลื่อนวงการศิลปวัฒนธรรมในปัจจุบัน ล้วนมีประสบการณ์ผ่านบ้านหลอม ได้เรียนรู้กับอาจารย์พิษณุมาทั้งสิ้น

นอกเหนือจากการสอนหนังสือซึ่งอาจารย์พิษณุปฏิบัติหน้าที่มาอย่างต่อเนื่องและสร้างคุณูปการมากมายให้กับคณะจิตรกรรมฯ ทางด้านการทำงานศิลปะ อาจารย์พิษณุเป็นแบบอย่างสำคัญ ผู้ไม่เคยหยุดทำงานสร้างสรรค์ มีผลงานหลากหลายรูปแบบและแตกต่างด้วยแนวความคิด นำเสนอสู่สาธารณชนอยู่เสมอ จากจุดเริ่มต้นในสาขาวิชาภาพพิมพ์ พัฒนาไปสู่เทคนิคอื่นๆ มากมาย โดยเฉพาะผลงานภาพถ่าย ผลงานแนวสื่อผสม และผลงานจิตรกรรม โดยเฉพาะผลงานสีน้ำที่ได้รับแรงบันดาลใจจากทิวทัศน์ในความทรงจำและประสบการณ์การเดินทาง ซึ่งอาจารย์เคยอธิบายว่าเป็นการผสมผสานเทคนิคสีน้ำกับเทคนิคภาพถ่าย เพื่อถ่ายทอดทั้งวิถีชีวิตภายนอกที่สังเกตเห็น ผสมผสานกับบรรยากาศและเรื่องราวสมมติตามความคิดของตนเอง นำทางด้วยอารมณ์ ความรู้สึก และความฝันจินตนาการส่วนตัว

นิทรรศการ “รอยยิ้มแห่งฤดูกาล : ดอกไม้บานสู่ใบไม้เปลี่ยนสี” จัดแสดง ณ หอศิลป์ร่วมสมัยอาร์เดล รวบรวมผลงานจิตรกรรมที่สร้างสรรค์มาตลอดหนึ่งปี ภาพดอกไม้ในผลงานแต่ละชิ้นของอาจารย์พิษณุบอกเล่าเรื่องราวอันแตกต่างกัน ถ่ายทอดทัศนคติของอาจารย์ที่เกิดจากการเฝ้าสังเกตการเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งรอบตัว ความประทับใจในทิวทัศน์ และความเข้าใจในสัจธรรมของธรรมชาติ เหล่านี้นำมาซึ่งความสุขและรอยยิ้ม โดยศิลปินได้ถ่ายทอดความปิติสุขดังกล่าวไปสู่ผู้ดูผ่านภาพจิตรกรรมสีน้ำที่เรียบง่าย สดใส น่าอัศจรรย์ใจ

ในนามของคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์ ขอร่วมแสดงความยินดีและชื่นชมอย่างยิ่งกับนิทรรศการครั้งนี้ของศาสตราจารย์เกียรติคุณพิษณุ สุภณมิตร และขอขอบพระคุณสำหรับแรงบันดาลใจที่อาจารย์ได้มุ่งมั่นถ่ายทอดให้กับลูกศิษย์และผู้ชื่นชมในงานศิลปะผ่านนิทรรศการครั้งนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิษณุ มุกดามณี
คณบดีคณะจิตรกรรม ประติมากรรมและภาพพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร

Rama IX Art Museum Foundation

Professor Emeritus Pishnu Supanimit is a senior teacher with expertise in printmaking and a significant person in the Department of Graphic Arts and the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University. He has dedicated his life to teaching throughout his lengthy career of 50 years. He has taught students of all levels, from the basic principles of art for undergraduate students to the more specific courses that aim to improve individual ideas and techniques for the higher academic level. His dedication to teaching also encompasses visual art curricula for graduate and doctorate students. He is also an integral part of a joint master's degree program in visual arts between the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts and the Faculty of Education. It can be said that many PSG alumni who have been the driving force in the present arts and culture scene of Thailand once were his students.

Besides teaching, which is what Ajarn Pishnu has been doing and contributing immensely to the Faculty throughout the years, he is also a role model artist who has never stopped creating art. Starting from printmaking, he has developed his skills and branched out into other genres of art such as photography, mixed media, and painting, especially his signature watercolor painting inspired by the places he has visited. He elaborates that he utilizes watercolor techniques and photography to transport the lifestyle he has observed while incorporating fictitious interpretations of the ambiance to portray his feelings and imagination.

The exhibition “Smiles of Seasons” at ARDEL Gallery of Modern Art is a compilation of his creation for the whole year. Each flower in Ajarn Pishnu's paintings tells different stories as well as his attitude that sprung from his attention to nature and change, his impression of the surrounding views, and his understanding of the eternal truth. It brings him a smile and joy that he wishes to pay it forward to the audience.

On behalf of the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, I congratulate and thank Professor Emeritus Pishnu Supanimit for the inspiration he is giving to students and art lovers through this exhibition.

Vichaya Mukdamanee
Dean of the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts
Silpakorn University